

(גיליון 3)

עוד חוזר הזמזום

אגדה לילדים

***

הדמויות והמקומות שבסיפור פרי הדמיון הם וכל המוצא באגדה זו פרטים או רמזים למתרחש במקומותינו, עושה זאת על אחריותו בלבד.

***

פרק חמישי - קוקייה סחלבים ובקתות הבונים

שוב גדשו אלפי בני הגבעות את כר הדשא ליד המעיין. כינוס הערב נפתח כסדרו.

"יעלו ויבואו לפנינו הטוענים, לשאת את דברם גדולים אף קטנים". הכריז הנישוף חגיגתי ממרומי עץ החרוב.

"קו-קו, הן-הן, קו-קו, הן-הן" - צייצה הקוקייה כשהיא מהדסת לאיטה אל מרכז הרחבה. הקוקייה נעצרה ליד קן הפרפרות נטוש, הביטה כה וכה, הוציאה ביצה מנומרת מתוך תיק קטן והטמינה אותה בתוך הקן. אחר זקפה את ראשה ופנתה אל הקהל.

"שמי הקוקייה המהדסת ואת זכויותי בפניכם אני פורשת. מראשוני הגבעות אני, ומכאן רוב ידיעותי וניסיוני. את כל קיני הגבעות אני מכירה, כי בכל קן השארתי ביצה מנומרה, ואם אמצא כי ריק ופנוי הוא הקן, אדאג להציע אותו לשכן... קו-קו הן-הן, קו-קו הן-הן... אם קינים יחסרו, אז אדע ואשכיל את מספרם כיצד להגדיל, ועל כך גם יעיד יידי היקר קרפדיל..."

זמזום תכולת הכנף הפסיק את נאום הקוקייה.

"קינים להגדיל!?! אצלנו בגבעות!?! בכייה לדורות, וחלום בלהות!!"

הדבורה ריחפה מעל ראש הקוקייה ופנתה אל הנאספים.

"והרי לכם סיפור גבעת הסחלבים. מי ידע כי לא מכבר הגיע בונה הנהרות מן המרחבים אל עץ הזית ובקשת סתר בפיו מעם קרפדיל. ביקש הבונה להקים בקתותיו על גבעת הסחלבים ועל כן שאל את ברכת הקרפד מהגבעה הנישאה..."

קרפדיל התפרץ אל הרחבה בקרקור נרגש.

"ומה פסול מצאת בדבר? הרי בקתות הבונה נאות למראה, וחלקן אף יתאים לצרכי תושבי הגבעות."

הדבורה צללה אל מול פני הקרפד וזמזמה בכעס.

"קרפד בן-ראשנים! אכן התייבש זיכרוןך מרוב שנים! איככה לא תזכור את חוק הגבעות: אין להסתיר את פרח-הסחלב, ולא יתנשא אף קן מעליו! ואילו בקתות הבונה הגבוהות למראה, יכסו בגבעה כל פרח נאה. כי כל המסתיר את פרחי האזמרגד, את שבועת הגבעות הוא שחכ ובגד...."

קרפדיל התנפח ופלט בקרקור.

"רבים זמזומיך על פרחים ובגידות, הן את ברכתי לבונה נתתי למען הגבעות.

ראי, כי הבטיח הבונה החרוץ, תמורת ברכתי ייבנה למעננו סכר בערוץ. הסכר בנחל ירחיב הביצה, המון יתושים יהיו בנמצא. כאשר מספרם יגדל ויגדל, יהיה לנו שפע יתושים למאכל."

הדבורה נשפה בכזב.

"יתושים... יתושים... שפע יתושים... מאכל תועבה ושכר לטיפשים..."

הקוקייה חשה שנזנחה בוידוע, התעוררה פתאום נופפה בכנפיה הקטנות וציצה ברוב חשיבות. "יתושים...? גם זכובים הבטיח הבונה, כל תושב בגבעות מהן ייהנה."

שוב קטע הזמזום את דברי המהדסת.

"דומי לך הקוקייה, עניינך הוא ברור. ידעתי גם ידעתי את זה הסיודור. הזכוב לקרפד, והיתוש לקוקייה. ומה ליתר תושבי האזמרגד? רק מכאוב ובכייה!"

צר לי על הקרפד כי טחו עיניו מראות, ועל כך ששכח את שבועת הגבעות. כי נוף הגבעות כה יקר ואהוב, עשרת מונים מיתוש או מזכוב."

הדבורה פנתה אל קרפדיל.

"מה ייקח הבונה לבניית המעון, מעץ הליבנה או מעץ האלוץ? מהם יוותרו רק גדמים יבשים..... ואולי ישתמש בגזעי הברושים..."

"די עם הברושים!!!" - צווח קרפדיל, בפנים מיוסרות.

"די כבר הסכרתי!... והודעתי!... שממש... ממש לא ידעתי!"

הדבורה הגביה מעופה והקיפה בזריזות את קהל הנאספים במעגלים רחבים...

"הרי לכם צמד נחמד, מזה- הקוקייה ומזה- הקרפד! האחת עם בונה הנהרות התיידדה, והשני לא ראה!... לא שמע!... לא ידע!..."

בעדת הצפרדעים, קמה סערה, ירוקות וצהבהבות החלו לקפוץ במלוא כוחן, כשהן מנסות לתפוס את הדבורה.

הגביה לקפוץ צפרדעון צעיר שכפותיו גדולות ככנפיים ועל כן יקרא שמו הצפרדעון המעופף. אך גם הוא לא הצליח לתפוס את הדבורה הזריזה.